

Ahmet Burhan Ataç (Kara Efem)

Doğum Tarihi:
23.12.2011

Vefat Tarihi:
07.05.2020

Vefat Nedeni:
Kemik kanseri

Mesleği:
Öğrenci

Kara Efem'in son sözü: "Babama sarılmak ve iyileşmek istiyorum"

YA ZI Zekiye Ataç
Annesi

Tek suçumuz, KHK ile kapatılan yurtlarda çalışmaktı. Ben de, Ahmet'in Babası Harun da, tutuklanınca, oğlumun üzüntüden bağışıklık sistemi çöktü. Kemik kanserine yakalandı. Ben bir süre sonra tahliye edildim ama Ahmet'in babasına olan hasreti gündün güne artıyordu.

Hem bu dayanılmaz hasretlik, hem de ağır hastalığı minik bedenine çok ağır geliyordu. İlaçlar, kemoterapiler fayda etmedi. Almanya'da tedavi imkanı doğdu ancak benim yurtdışı çıkış yasağım vardı. Uzun uğraşlar sonucunda yasak kalktı Almanya'ya gittik, fakat tedavisi için çok geç kalınmıştı. Ahmet babasını çok özliyordu. Hastalık gitgide tüm vücudunu sarıyordu ama babasına Ahmet'i görmesi için izin vermiyorlardı. Ahmet'in entübe edildiği son zamanlarında bile babası yanına gelemedi.

SON SÖZÜ 'BABAM' OLMUŞTU

Ahmet babasını sayıklaya sayıklaya bu dünyadan ayrıldı. Son sözü 'babam' olmuştu. Babası ancak cenazesine katılabildi. 7 Mayıs 2020'de bir ateş düştü yüreğine. Nasıl bir ateş ki yakıtı kavurdu yürekleri.

2 yıl oldu babana hasret bu dünyadan göçeli. Şu kısacık ömründe neler çektiler sana? Nelere dayandın?

Rabbim öyle bir metanet vermişti ki sana. Belki de edilen duaların neticesiydi.

Bense Rabbimin "Allah kimseye kaldıramayacağı yük yüklemez, yüklemişti de." ayetini düşünerek olanlara sabretmeye çalıştım. Hep ümidim vardı; iyileşecektin, ayağa kalkacaktın. Aslında çok şey istememiştin.

"Babama sarılmak ve iyileşmek

istiyorum" diye haykırdın. Ama çok görmüşlerdi sana. Hastalık bir yana, zulmün en acımasız en merhametsiz haliyle mücadele ettin.

Baba hasretiyle yandın. Senin ne o kara gözlerin, ne de masum bakışların eritemedi zalimlerin kalplerini. Çünkü kalpler taş kesilmiş, vicdanlar körelmişti.

Nasıl bir döneme denk geldik, anlayamadık. Ne sen anlayabildin ne de ben. Nereye dönsek kapılar yüzümüze kapanıyordu. Çok umutluydun iyileşecektin. Babanla yüzmeye gidecektin. Planlar yapıyordun. Ama Rabbimin de bir planı vardı. Seni cennete hazırlıyordu.

Doktora her gittiğimizde "Anne ne zaman bitecek?" derdin. Ben ise "Bitecek oğlum, az kaldı." derdim. Aslında biten sendin, eriyen sendin. Daha fazla dayanamadın yapılan zulümlere. En çok da son cümle, "Anne

vallahi ölüyorum, babam..." deyişin, babana hasret gidişin hiç gitmiyor aklımdan. Ne yapalım be yavrum senin bahtına da bu düştü. Ve seni kendi ellerimle morga götürüp arkandan "Allah'a emanetsin oğlum" diye vedalaşmamız.

Emanetin sahibi O idi ve geri aldı. Bize de sabretmek düştü. Bacını, çok sevdiğin babanı ve beni bırakıp çok güzel insanlarla, çok güzel diyarlara göçtün. Cennet yamaçlarında, Rabbim en güzel şekilde, ebedi kavuşma gününe kadar ağırliyordur seni.

ÖLENE KADAR YÜREĞİM ATEŞ YERİ

Sen benim yürek yangınımsın. Sen kuruyan gözyaşlarımsın. Sen kavrulan ve ölene kadar yanmaya devam edecek olan yüreğimsin. Sen zalimin bahanesinin bittiği noktasin. Sen benim kabul olmuş duamsın.

İlk hasta olduğunda "Allah'ım Ahmet'im'e öyle bir şifa ver ki dünyanın 4 bir yanında seni anlatsın." demiştim.

Evet Rabbim öyle bir şifa verdi ki kemoterapilerden, ağrılarından ve en önemlisi de zalimlerden kurtuldun ve vefatınla dünyanın dört bir tarafına, yapılan zulümleri anlatıyorsun.

Öyle çok şey anlattın ki sadece körleşen gözler göremedi.

Şimdi sen ötelerde Hz. İbrahim'in (a.s) etrafında dolaşıyorsun, Rahman'ın sofrasında misafirsin şimdi.

Melekler öpüyordur seni, sana cenneti dolaştırıyorlardır belki, en sevdiğin doktor kıyafetleriyle.

Baba hasretini dindiriyorlardır.

Ve sen Cennettesin **cennet kuşum...**

Sana yapılanları anlatıyorsun Rabbim, devrin zulümlerinin en önemli şahitlerinden biri olarak. Ve biz de diyoruz ki iyi ki ahiret var. Orada Adalet var.

